

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 75.459 van 28 juli 1998
in de zaak A. 79.373/IX-1272.**

In zake : Luc VAN DE VEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Chr. DELPORTE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Galliërslaan 33

tegen :

de Nationale Maatschappij der Belgische
Spoorwegen (N.M.B.S.),
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. D'HOOGHE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Luc VAN DE VEN op 16 juli 1998 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van "de beslissing die op 3 juli 1998 werd genomen door verweester met betrekking tot de persoon van verzoeker, waarbij wordt besloten om hem zijn legitimatiekaart te ontnemen, hem het verbod wordt opgelegd enig kenteken van de spoorwepolitie te dragen, hem het verbod wordt opgelegd zich als politieambtenaar voor te doen, hem eveneens het verbod wordt opgelegd de documentatie of archieven van de politiediensten te raadplegen, hem de verplichting wordt opgelegd de persoonlijke bewapening in bewaring te geven en waarbij wordt beslist hem te werk te stellen in een louter administratieve functie";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 17 juli 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 juli 1998, om 11.30 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. MOERMAN, die loco Advocaat Chr. DELPORTE verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat D. D'HOOGE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker het beroep op de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zijn verzoekschrift verantwoordt, vooreerst door te stellen dat het nadeel dat voortvloeit uit de bestreden beslissing het

zuiver moreel nadeel overstijgt, de genoegdoening die volgt uit een annulatiearrest of een gewoon schorsingsarrest dit nadeel niet teniet zal kunnen doen en het nadeel nog wordt versterkt door het "manifest onwettig handelen" van de verwerende partij;

Overwegende dat het niet aannemelijk is dat door een gewone schorsing verzoekers beweerd moreel nadeel niet afdoende zou kunnen worden geweerd; dat immers in principe het eventueel tussen te komen vernietigingsarrest op zichzelf reeds de gewenste morele genoegdoening zal verschaffen en te dezen verzoeker het tegendeel niet aantoon; dat verzoekers nieuwe functie immers er niet toe noopt te stellen dat zij een schorsing rechtvaardigt, laat staan een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, nu verzoeker niet zegt loonverlies te lijden of een functie uit te oefenen van een lagere graad en het ook zal afhangen van de ruchtbaarheid die hijzelf aan zijn zaak geeft of hij zwaar gezichtsverlies lijdt; dat voorts uit een eventueel "manifest onwettig" handelen op zichzelf niet kan worden afgeleid dat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan;

Overwegende dat verzoeker eveneens betoogt dat het geschetste nadeel door hem "dag na dag" wordt ondergaan; dat zulks evenmin de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoordt aangezien deze vaststelling voor elk nadeel lijkt te gelden en er anders over oordelen tot gevolg zou hebben dat omzeggens alle schorsingsprocedures bij wijze van uiterst dringende noodzakelijkheid zouden moeten worden behandeld;

Overwegende dat verzoeker voorts het uiterst dringend karakter van zijn vordering nog wenst te steunen op de mogelijke gevolgen voor verzoeker van een nakende politiehervorming; dat het feit dat -althans volgens verklaring van verzoeker- reeds in de maand

oktober 1998 de overheveling van personeel van de spoorwegpolitie naar de rijkswacht zou kunnen gebeuren en verzoeker bij gebrek aan de gevraagde schorsing daarbij geen kans zou maken op een politiefunctie, geen beroep op de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt; dat het genoemde tijdsbestek juist de kansen om door een gewone schorsing het nadeel te weren, lijkt aan te tonen;

Overwegende dat verzoeker, die op 3 juli 1998 kennis blijkt te hebben gekregen van de bestreden beslissing wat hij in zijn verzoekschrift stelt, ten slotte wachtte tot 16 juli 1998 om zijn vordering in te stellen; dat dit talmen de beweerde uiterst dringende noodzakelijkheid tegenspreekt en zij niet is aangetoond; dat bijgevolg aan de eerste van de door voormeld artikel 17 cumulatief opgelegde voorwaarden niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op achtentwintig juli
1900 achtennegentig, door :

de H. D. VERBIEST, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. S. VAN AELST, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

D. VERBIEST.